

Hajdú Józsefné szül. Bajusz Lídia vagyok, 1946. október 9-én születtem Bogyiszlón.

Szüleim Bajusz János (1921–1995), Miklósa Lídia (1922–2004) bogyiszlói, református paraszt emberek voltak. Ebben a szellemben neveltek minket is testvéremmel együtt, és így élek ma is.

Szüleim nagyon jókedvű, táncos, nótás emberek voltak. A sok paraszti munka mellett mindig volt idejük a nagy családnak az összetartására, ami megnyilvánult abban, hogy nagyon sokat dolgoztak együtt, de nemcsak dolgoztak, hanem a falusi hagyományokat is megtartották. Disznóvágások, amik mindig nótaszóval végződtek, lakodalmak, amit nagyon összetartóan segítettek, paprikaültetések és egyéb paraszti munkák.

Tánc emlékeimet a bogyiszlói lakodalmakhoz tudom visszavezetni, ahol csodálatosan énekeltek a férfiak a kamrában a hordók körül, majd összekapaszkodva táncolták a csárdást. Az asszonyok ez alatt a sátor közepén karikába kézen fogva járták a csárdást. Természetesen ezt mind a bogyiszlói Orsós Kis Ferenc és bandája zenéjére. Mi gyerekek mindig beálltunk közéjük és az asszonyok soha nem küldtek el bennünket.

Iskolás koromban tagja voltam az iskolai kis tánccsoportnak, majd utána is szívesen részt vettem bálokon, lakodalmakon. A baráti köröm is mind víg kedélyű, táncos emberek. Hála Istennek a férjem is közösségi ember, aki szívesen táncol, énekel, szintén tagja a bogyiszlói együttesnek.

A gyermekeim is örökölték tőlünk a tánc szeretetét, mindketten tagjai a bogyiszlói együttesnek, mindketten Fülöp Ferenc díjas táncosok.

Az 1970-es évek elején én is tagja voltam annak a baráti körnek, amelyik megszervezte az akkori Művelődési Ház igazgatójával (Eke Ilona), hogy részt vegyünk a Szekszárdi Szüreti napokon. Ez óriási élmény volt nekünk. Sok idős embert szerveztünk be ezekre a bemutatkozásokra.

Az 1976-ban alakult bogyiszlói Népi Együttesnek alapító tagja vagyok. Jelenleg is aktív táncosként működök közre.

Nagyon nagy csodálattal néztem minden lakodalomban, vagy táncos rendezvényen szüleim táncát, de nemcsak az övékét, hanem a többi idős emberét is. Közöttük Boda János, Bajusz

Béni, Tóbi Julis néni, férjem édesanyja Hajdú Józsefné sz. Görbe Julianna táncát, énekét. Csodálatos kéztartásukat, csárdás lépésüket, lippentős friss csárdásukat. Úgy éreztem, sok mindent sikerült tőlük ellesnem, hiszen csak úgy tudom járni a csárdást, úgy tudok mulatni, ahogy tőlük láttam, hogy a kezem mindig a levegőben van.

Sajnos az egészségi állapotom miatt (térdprotézis), a lippentős csárdás már nem megy úgy mint régebben, de mindent megteszek azért, hogy úgy járjam, ahogy az őseimtől tanultam.

Nemcsak mint táncos, hanem mint a teljes népviselet készítője, varrónője is hirdetem Bogyiszló hagyományát. Ezt édesanyámtól tanultam, aki szintén készítője volt a bogyiszlói viseletnek.

Úgy érzem, nagy segítője voltam és vagyok is az együttes vezetőjének, hiszen minden rendezvény szervezésében lelkesen részt veszek. Nem csak én, hanem a férjem is, és amíg éltek, a szüleim is.

Az együttes vezetői felkérésére 1998-ban párommal Streer Tamással indultunk el a Hagyományörzők Szólótáncversenyén, ahol Fülöp Ferenc díjat nyertünk.

Büszke vagyok arra, hogy tagja lehetek egy közösségnek, ami híven őrzi Bogyiszló hagyományait.

Bogyiszló, 2008. január 29.